

NATURA

montessori · escola bosc

ADAPTACIÓ COMUNITAT INFANTIL

Un dels pilars fonamentals del nostre projecte, és l'acompanyament dels nens i nenes en el procés d'adaptació a l'espai.

Aquesta transició de l'interès des d'allò familiar cap allò social comporta un repte emocional inmens, tant pels infants com per als seus pares i mares.

Entrar a l'espai, explorar materials, trobar-se amb més infants i l'equip de guies, els adults que acompanyeu, adaptar-se a les normes establertes, entrar en el joc, les propostes, fer-se un lloc en el grup i trobar el seu propi espai en el projecte, serà un procés difícil que el nen/a haurà de passar, però no ho podrà fer sense la calor i la presència del seus pares.

És per això, que considerem molt important que el familiar que acompanyi al nen o nena en el període d'adaptació, interioritzi poc a poc les normes establertes, per sintonitzar amb l'ambient creat, seguint una serie de pautes.

L'adaptació es un procés que evoluciona; això vol dir que no és algo que es desenvolupa d'un dia per l'altre, si no que necessita d'un temps per establir- se d'una manera adequada.

Durant aquest procés els nens i nenes necessiten aferrar-se a la seguretat de tot allò familiar per poder afrontar la seva permanència en un espai desconegut i estrany en un primer moment.

Aquest procés és un moviment que fa el nen o nena i no els pares cap a l'exterior, en busca d'algu nou i desconegut que l'insta a nous reptes.

La presència del familiar li dóna la oportunitat per poder llançar-se a la vida i descobrir, explorar, assumir, vivenciar situacions noves que el faran créixer i enfortir-se.

Aquest procés no s'estableix de manera lineal, això implica que es faran passes cap endavant i després tornaran a fer potser passes enrera, és part del procés natural d'adaptació.

A mesura que els nens i nenes van ocupant un lloc a l'espai, acumulant experiències, sensacions, i emocions, poc a poc es va obrin la possibilitat de relacionar-se amb altres objectes, en un primer moment, i després amb altres, per finalment entrar en una proposta o activitat que proposi alguna guia però per arribar a aquest punt es necessitarà que es senti cada cop més segur i a gust al grup.

En aquest procés adaptatiu, compta significativament el treball de col·laboració que paral·lelament es realitza amb les famílies, per això com més a gust, segurs, tranquils i relaxats esteu, més senzill serà pels vostres fills trobar el seu lloc a l'espai i amb el grup.

FASES DEL DESENVOLUPAMENT DE L'ADAPTACIÓ.

Disponibilitat total: En un primer moment necessiten la disponibilitat dels pares per les noves adaptacions.

És important que els pares i mares observem atentament als nostres fills, ens desplacem amb ells sense anticipar-nos, ni proposar res.. també en aquesta primera fase són els pares o mares qui posen els límits al nen o nena, més endavant, prèviament construït un vincle afectiu, serem nosaltres les que intervindrem.

En un segon moment, en el que el nen va coneixent l'espai i als altres infants,

comença a estar més segur, explora.. juga.. , l'acompanyant (pare,mare) buscarà un lloc, el qual serà indicat per la guia, i li explicarà que es quedarà allà i que quan el necessiti podrà anar fins on es troba.

En aquest moment es també molt important que comencem a fer "el traspàs" quan el nostre fill/a vingui i ens demani un material, el dirigim a algun membre de l'equip, el nen o nena sent que ens aneu donant confiança a les guies que acompanyem al projecte. Per això, l'equip ja pot començar a posar límits als nens i nenes, i el pare o mare pot acostar-se a acompanyar el seu fill si ho necessita, o be estar disponible per acollir la frustració i el dolor que comporta en si mateix el límit.

Un tercer moment i últim del procés, es comença quan el nen o nena està preparat per prescindir del seu pare o mare. Els adults de l'equip estarem atents a l'evolució dels infants. Proposem llavors que la família comenci a sortir estones per anar valorant aquest inici d'individualització que el nen o nena va elaborant.

FRUSTRACIÓ, PLOR, CONFLICTES I OBJECTES TRANSICIONALS

"Todo organismo vivo está configurado por un plan interno de desarrollo inteligente que, si encuentra el entorno adecuado que le cuide y le permita fluir, puede desplegarse autónomamente"

FRUSTRACIÓ

Crèixer significa assumir que estem limitats, i això tant pels adults com pels nens i nenes comporta dolor. Aquest dolor és propi i necessari i segons com l'haguem viscut pot ser font d'enfortiment o de debilitat.

Des de la mirada que proposem, sentim molt important que la família compregui la frustració com a part absolutament necessària de la vida, del creixement i desenvolupament dels infants. És important acompanyar la frustració dels nostres fills sense voler desviar el malestar que senten quan no aconseguen allò que volen, al mateix temps que com adults anem observant com, nosaltres mateixos vivim les nostres pròpies frustracions. La vida en si mateixa està plena de sensacions tant de plaer com de desplaer, i no es tracta d'evitar el que no ens agrada, sinó més bé d'integra-ho per a créixer.

Tot el que es reprimeix retorna.

EL PLOR

Quan un nen o nena es sent frustrat, la seva manera de manifestar el seu malestar és a través del plor o amb una rabieta.

El plor els permet assumir les pèrdues al mateix temps que afavoreix una descàrrega tencional que l'allibera i el relaxa profundament.

Donar lloc al plor dels nostres fills, aquest plor que ens remou l'ànima, no és fàcil per als pares i mares, però és aquí on haurem d'enfortir-nos per donar lloc i permetre que es desplegui aquesta angoixa, sentint al mateix temps que els nens així es van desfent de les seves tensions internes.

És per això que acompanyem al plor i no intentem evitar-lo.

Acompanyar vol dir no jutjar el que esdevé, sinó estar unit al que està succeïnt.

ELS CONFLICTES

Quan el nostre fill comença a relacionar-se amb el món, a poc a poc anirà trobant-se amb els seus iguals des de la seva individualitat.

La relació i el vincle també són processos que es van aprenent i incorporant a partir de les trobades i desacords amb els altres.

El conflicte entre els nens i nenes és l'oportunitat per a que JO aprengui, compregui, interioritzi el meu lloc.

En aquest tipus de projectes vivim els conflictes com una possibilitat!

l és sobretot en aquest procés d'adaptació, en un moment tant sensible tant pels nens i nenes com per a les famílies on el conflicte es desplega.

Des de l'equip us proposem que acompanyeu als vostres fills, des de l'emoció, i l'equip acompanyarem al conflicte pròpiament dit.

Estar allà sense jutjar ni posicionar-nos pels nostres fills, amb la confiança que la vida ens porta el necessari per a créixer, és el que valorem adequat a la nostra mirada, a la nostra intervenció com a projecte.

També és molt important separar el que a mi em remou amb el conflicte del meu fill, el que jo sento, la meva vivència.

Moltes vegades els nens i nenes estan bé amb el que acaba de passar i nosaltres som els que sentim el mal estar.

OBJECTES TRANSICIONALS

És un objecte a partir del qual, els infants comencen a desplaçar la energia psíquica (la líbido) i obrir un espai entre ells i la mare, són objectes que brinden calma i seguretat.

En aquest sentit valorem imprescindible deixar entrar als petits en període d'adaptació al Remolí amb algun objecte important per a ell, en la mesura que afavoreix el procés de separació i això influeix directament en el procés d'adaptació.

RESUM DE PAUTES PER ALS ADULTS A L'ESPAI

Quan els adults entrem a l'espai, hem de tenir molt present que en aquest projecte el protagonisme el tenen els nens i les nenes.

El porxo i l'ambient intern seran espais només dels infants i les guies. Agraïm que quan arribeu a la tanca del porxo us mantingueu a fora i convideu a l'infant a entrar amb les guies on l'acompanyarem per deixar les seves pertinences i si ho desitgen agafar l'esmorçar, deixar les sabates, ect. Entenem que el primer dia serà complicat que els infants volguin entrar per si sols al porxo sense la mare o el pare però demanem intenteu convidar l'infant per anar deixant més espai. L'objectiu es que ja us podeu despedir a la tanca del porxo amb l'infant, on, com ja vam comentar, haureu fet un treball previ de comunicació amb l'infant. Us convidem a poder estar a fora a la tanca perquè l'infant us vegi en tot moment i us pogueu tornar a despedir si cal.

És molt important trobar un lloc on seure i observar, no invair les dinàmiques dels infants, ni interferir en les propostes que es desenvolupin en cada espai, per cuidar que l'ambient sigui relaxat, us demanem que no parleu entre els pares.

Totes les inquietuds que vagin sortint les acollirem en un espai diferenciat, no quan estem amb els nens i nenes.

Tenir present que un dels pilars del nostre projecte es afavorir l'autonomia, per això us demanem que no us anticipeu i no demaneu als vostres fills que saludin o vinguin al bon dia si no ho desitjen.

L'escola s'ofereix com a espai per a que ells puguin decidir que és el que volen fer.

La actitud més adequada en el nostre projecte es la observació no la intervenció.

Us convidem a que us regaleu la possibilitat de descobrir i disfrutar de la posició d'observadors.

Els adults a l'espai no fan propostes, ni dibuixen, ni intenten cridar l'atenció dels nens i nenes o entrar en els seus jocs, si no fos el cas que els infants ho demanin.

Preferim sobretot tenir especial atenció en no parlar dels nens i nenes davant d'ells a no ser que estiguin directament inclosos en la conversa. Els

petits són com "antenes sensibles" que capten tot el que els envolta, encara que no tinguin la capacitat per comprendre i això pot generar engoixa i una càrrega difícil d'assumir.

També preferim descriure les situacions i els actes en comptes d'interpretar-os, per no jutjar-los. Partim de la base que cadascú de nosaltres fem el millor que podem i sabem. Cap forma d'educar és millor ni pitjor, cap família és bona o dolenta i cap nen o nena tampoc ho és.

Hem d'intentar no jutjar als infants, a l'equip, a les famílies. I si això succeeix prenem consciència i ho parlem.